

A woman with long dark hair, wearing a vibrant red, sleeveless, flowing dress, is captured in a dynamic pose as if running or dancing barefoot on a sandy beach. Her arms are outstretched, and her dress is billowing in the wind. The background shows the turquoise ocean meeting a bright, hazy sky. The overall mood is one of freedom and movement.

Jako tažní ptáci

EMA ŠINDELÁŘOVÁ

motto

Ema Šindelářová

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Ema Šindelářová

Ema Šindelářová – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jako tažní
ptáci

Jako tažní ptáci

EMA ŠINDELÁŘOVÁ

Praha 2023

Copyright © Ema Šindelářová

Translation © Ema Šindelářová, 2023

Cover photography © panophotograph / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-2503-9

ISBN e-knihy 978-80-267-2532-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2533-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2531-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Vám, pro které se stále vracím

Už zase... Vzbudila se s leknutím a teď sedí na posteli a srdce jí buší strachy. Pohled jí sklouzne na vzdouvající se peřinu vedle ní. Někdo tam leží a spí. Jedna věc je jasná: je to chlap, protože o její sexuální orientaci není pochyb. Opatrně se nakloní, aby viděla, kdo to je. Krásně holá hlava a inteligentně vyhlížející obličej, obrázek, co tak trochu připomíná spící miminko. Najednou to zase ví! Jmenuje se Bára Janáčková a ten chlap v její posteli je Bas. Poté, co několikrát změnila příjmení, se nakonec rozhodla nechat si své dívčí. Někdy má docela rozumné nápady. Přitulí se k tomu spícímu mužskému tělu a čeká, až se probudí. Možná bude mít dnes chuť se milovat, po ránu je největší šance. Ji můžete kvůli milování vzbudit třeba v noci. Kvůli ničemu jinému raději ne, spaní je její koníček.

Spánek je magický. Nejsi tady, nevnímáš své tělo, svoje starosti, svoji bolest. Nejsi chvíli nikde. Každou noc trochu mrtvý. A smrt sama je taky magická. Jaká asi je? Možná jako spánek s množstvím snů. Snů, ve kterých bude létat a zpívat bez jediné falešné noty. Tančit bude, až bude mrtvá, také mnohem lépe než teď. Bude dělat krásné vysoké skoky a přistávat bude lehounce, ne jako když spadne lešení. Bum!

Podruhé toto ráno se vzbudí úlekem. Z koupelny je slyšet déšť sprchy. Mužské tělo, které ještě před chvílí leželo vedle ní, je pryč a stojí nejspíš v tom teplém dešti. Takže z milování nebude nic. Bára s povzdechem vstane a jde dělat snídani.

Hrneček čaje pro sebe, pro něj musí voda ještě zůstat v konvici, jinak moc vychladne, říká. Že si pak do čaje nalije studené mléko z lednice, to nechává Bára bez komentáře. O ten on rozhodně nestojí, a už vůbec ne časně zrána. Po třech letech jejich vztahu to Bára ví moc dobře. Jak vždycy říká, každý má právo na svoji úchylku. Tahle je ze všech jeho úchylek asi ta nejpříjemnější. Když má žena už šestého partnera a snaží se to tentokrát dlouho vydržet, musí se naučit věci přijímat. Ne všechno, co člověk dělá, má logiku. Kreativní lidé, zdá se, mají zvláštní zvyky. Kdo umí bezvadně zahrát kytarové sólo z *Flor de la Luna*, ten si klidně může lít studené mléko do čaje, myslí si Bára.

BAS

Byla to právě kytara, na kterou naletěla. Hledat si partnera přes internet se jí nejprve zdálo dost divné, ale jak jinak se mohla s někým seznámit? Práce klasického homeopata byla osamělá. Do kaváren ani barů nechodila. Jednou týdně zkoušky hudebního divadla, kde byli muži výjimkou. Ti, kteří tam docházeli, navíc většinou neměli o ženy zájem.

Seznamky pro lidi s vyšším vzděláním ji trochu zklamaly. Možná to bylo její profesí, že se o ni zajímali sami alternativní a rádoby spirituální muži. Báře homeopatie vůbec nepřipadala alternativní a pod pojmem spiritualita si představovala něco jiného než muži ze seznamky. Jeden zájemce už po dvou e-mailech tvrdil, že je Bára jeho spřízněná duše, jeho dvojče. Druhý navrhoval tantrický workshop. Na to neměla ani pomyšlení, na kurz tiché meditace také ne. Tu

absolvovala každý den ve svém vlastním bytě. Fotky mužů v kalhotách tradičních thajských rybářů jí nepřipadaly zrovna sexy a časy hippies a mániček už podle ní byly dávno pryč. Už se chtěla ze seznamky odhlásit, když si najednou všimla Base, štíhlého dlouhána s elektrickou kytarou. Stál někde na pódiu, spolu s jinými padesátníky, a hrál rock, tak to aspoň vypadalo. To se Báře líbilo, a tak mu poslala virtuální mrknutí. Tak to začalo.

Po několika e-mailech chtěli slyšet svoje hlasy. Docela napínavé, takové první rande po telefonu. Co když má ten hezký chlap hlas jako Luděk Sobota? To by bylo zklamání! Co když se mu nebude zdát její slovanský přízvuk? Hned po její první větě ale Bas zareagoval moc hezky: „Ty máš ale krásný hlas, povídej!“ Bára se okamžitě cítila ve své kůži. Poslouchala jeho příjemný mužský baryton. Povídali si, jako by se znali bůhvíjak dlouho.

Bas také neměl moc zářivých zkušeností na seznamce. „Většina ženských v mém věku je stará,“ říkal.

Bára se tomu smála, ale věděla, co má na mysli. Bas byl o osm let starší než ona, ale sršel energií, nápady a plány. Ve svých čtyřiapadesáti letech vypadal mnohem mladší než někteří muži v jejím věku.

Jejich první setkání byla trefa do černého. Začal vztah, který se dá nejlépe nazvat „ohnivý“. Dva a půl roku jako na horské dráze, nahoru a dolů. On to skoro třikrát zabalil a ona skoro třikrát utekla. Cestovali mezi Enschede a Rhedenem, vzdálených od sebe osmdesát kilometrů. Její oblíbená podprsenka pokaždé ležela jinde než ona sama, on pokaždé zapomněl dát jí o sobě vědět. Ona chtěla jistotu, on svobodu. Ona chtěla jeho a on ji, to bylo zjevné. Rozuměli si, i když

měl každý úplně jiný původ. Oba měli tři děti a za sebou pár vztahů, které dopadly jinak, než doufali. Ani jeden z nich to ještě nechtěl vzdát. Tak tedy byli spolu, dva lidé, kteří si zbyli. Dva mladí duchem v o dost starších tělech.

Jednoho krásného dne v Praze si koupili prstýnky s vltavínem a vymysleli si, že jsou sezdání. Ten večer řekl Bas: „No ale když jsme se teď vzali, tak se ke mně musíš nastěhovat, ne?“

SAMOTA

Bára prožívá většinu dní o samotě. Bas má dobře placenou práci jako programátor, děti doma nemají. Její homeopatická praxe se přestěhovala spolu s ní, což znamená, že začíná znova. V Enschede si vytvořila slušnou klientelu, lidé už ji znali, ale v téhle vesnici ji nezná nikdo. Homeopatie je pro většinu lidí něco, co se dá koupit v drogerii zabalené v hezkých krabičkách s kytičkami a lístečky. Praxe tedy moc dobře neběží, a tak Bára pobývá hodně doma. Příliš jí to nevadí. Když je sama, může přemýšlet a uspořádávat si myšlenky. V tichu dne o samotě cítí všechno, co se v ní a kolem ní děje. Ani hudbu si většinou nepouští, aby mohla naslouchat vnitřnímu hlasu. Ten hlásí zprávy věrohodně a přesně. Často se ozývají i staré zprávy, třeba o jejím chronickém pocitu osamění.

Když byla ještě malá, bývala kvůli tomu často smutná. Její mladá naivní duše si myslela, že je jediná. Že jí nikdo nerozumí. Teď se s tím už smířila, jako se lidé dokážou smířit s chronickými nemocemi. Už ví, že je sama a že jí

nikdo nerozumí. Že není realistické doufat, že nám někdo někdy bude úplně rozumět: partner, děti, kamarádi, zbytek světa. Ne. Je šťastná, když pocítí aspoň chvilkové porozumění a pocit blízkosti. S Basem, s jednou ze svých kamarádek, s dětmi nebo s někým úplně cizím. To je přesně to, co lidi spojuje: pocit samoty a pocit, že nám nikdo nerozumí.

Její životní cíl: být ve spojení s ostatními lidmi a přírodou. Ne že by neuměla žít sama, to ne, Bára umí být sama, ale nechce. V hloubi duše je přesvědčena, že to tak nemá být. Její ideál byl vždycky život s partnerem a rodinou. Tak jednoduché. Tak průměrné. Tak romantické. Tak těžké!

Její pokusy najít spojení začaly brzy v mládí. Mluvila už v roce. Chtěla se dorozumívat, komunikovat s lidmi, což je pro lidskou rasu nejdůležitější. Později v životě si to zkomplikovala tím, že se přestěhovala do země, kde jí nikdo nerozuměl. Nikdo nemluvil jejím mateřským jazykem. Často cítila hranice jazyka, mluveného slova vůbec. Zvláště když šlo o sdílení emocí. Jako holčička začala tancovat. Své tělo viděla jako dokonalý instrument k vyjadřování. Dělal samo od sebe to, co cítila. Pohybový jazyk se stal tím nejdůležitějším, důležitějším než mateřština.

V šestnácti objevila sex. Nádherný dar od našeho Stvořitele, matky přírody! Pro Báru je sex intimní spojení mezi dvěma lidmi, a proto svatý. Chvilku splynout s někým jiným, chvilku nebýt sama. Dokonale se odevzdat druhému a přijmout ho. Magie! Tak jako je spánek magický, protože tu chvíli nejsi, je sex magický, protože chvíli nejsi sám.

TÁTOVÉ

Zpráva od Flóry, Basovy dcery. Je nejmladší z jeho tří dětí a studuje v Amsterdamu. Tam bydlí spolu se svými dvěma bratry. Aby nemuseli hledat studentský podnájem, koupil pro ně táta dům. V Amsterdamu je studentské bydlení k nezaplacení a těžko se hledá. Táta jim chtěl dát nové teplé hnízdečko, z toho starého už ho dávno vyhnali.

Flóra má už tři týdny půjčené tátovo auto, kvůli stáží. Teď ho ovšem potřebuje Bára. Chce jet navštívit své děti, které bydlí dost daleko. Thomasovi bude zítra šestnáct. Bára se usměje při vzpomínce na Thomase, když byl ještě malý, trošku obtloustlé miminko. Její třetí dítě, které je teď aspoň o hlavu větší než ona, a to se svými sto sedmdesáti pěti centimetry není zrovna malá.

Další textovka ji vrátí do reality. Flóřiny zprávy ubírají na přátelském tónu. Už se neptá, ale dožaduje. A už vůbec nejde o auto, ale o místo v Basově srdci. Flóra stojí nejraději na místě prvním. Jestli bude muset vrátit auto, tak dal táta před dcerou přednost své nové přítelkyni.

Flóra je Basovo nejoblíbenější dítě. Všechny mají hnědé oči po mamince a štíhlé postavy po tatínkovi. Plody dlouholetého vztahu. Rozvod s jejich matkou Bas stále cítí jako prohru. Zoufale se snaží, nosí větvičky a peříčka do starého hnízda a krmí svoje dospělá mláďata. Bára si představuje kosí rodinu, jakou vídala v zahradě svých rodičů. Dva kosí rodiče překotně hledají vhodnou potravu pro svá mláďata: velké načechrané koule, sedící na svých tlustých kosích

zadcích, vyluzující nesmírný rámus. Dokonce i poté, co vylétli z hnízda, nechají se bez ostychu krmit svými lehce stresovanými, snaživými rodiči.

Flóra pípá stále hlasitěji a vyžaduje tlustého brouka, a to hned! Otec ale sám začíná cítit svůj žaludek a chce také občas něco pro sebe. Tento proces „odbroukování“ se odehrává pár posledních let. Bára se snaží se jim do toho neplést. Což se jí nedaří.

Ted' prožívá vnitřní bitvu mezi chápající matkou, přece je sama matkou tří dětí a malou zanedbávanou holčičkou, která ještě pořád bydlí v její duši. Říká jí „Barunka“ a má s ní dobrý vztah. Mnoho let práce na sobě samé, terapeutických sezení a stohy knih, které hltala v touze po poznání. S vědomím, že nejméně zná člověk sám sebe, jak pravil moudrý Ovidius.

Ted' má Barunka dostatek pozornosti od velké Báry. Holčička bývá často smutná. Cítí se nešťastná a svět je k ní nespravedlivý. Proč nejsou všichni rodiče jako kosi? Proč nebyli její rodiče jako kosi? Proč nebyl její tatínek jako Bas? Ted' našla přesně to bolavé místo! Nechce, aby Bas zkoušel spravit, co se nepodařilo jejímu otci. To není moudré, dospělé ani sexy. Třetí argument vyhrál. O tomto rozhovoru s Flórou mu neřekne a sama ji požádá, aby ted' auto vrátila.

Barunka už zase chtěla ustoupit a jet vlakem, pak by mohla sedět se svěšenými ramínky u okna a naříkat na to, jak je svět nespravedlivý.

Vzpomínka na tátu ji málem rozbřečela. „Pojď, jdeme si prohlížet album,“ říká Bára Barunce, „tvoje první album. Táta sice nebyl žádný kosí tatínek, tohle krásné album ale udělal jenom pro tebe. Třeba spolu jednou přijdeme na to, co je on za divného ptáka.“

Když byly Báře dva roky, klasifikování psactva byla její specialita...

Bářino první album je plné černobílých fotek, většinu z nich udělal táta sám, zdobí ho výstřižky z novin, vstupenky do zoo a vlakové jízdenky, jako důkaz šťastného dětství. Zprávy o jejím vývoji úhledně natukány na psacím stroji. Číslice udávající její růst v centimetrech a kilogramech. Seznam všeho, co malá Bára uměla, když jí nebyly ani dva roky.

„V této době si naše holčička ráda prohlíží knížky, nejvíce se jí líbí Ladovy *Říkaneky*, různé atlasy a obrázkové knížky. Hodně se ptá a hodně si pamatuje. Rozezná třináct druhů ptáků z obrázkového miniatlasu. Sojku, stehlíka, sýkoru modřinku, vlaštovku, žluvu, dudka, ledňáčka, mandelíka, sovu, kukačku, holuba, jestřába a sokola stěhovavého. Poznává pět druhů ryb: kapra, lína, sumce, úhoře a štika, z motýlů poznává bělásku a otakárku. Všechny tyto druhy dokáže pojmenovat a najít v knize v jakémkoli pořadí, málokdy se spletete.

Umí jednadvacet básniček, písniček a říkanek, které ráda předvádí nám, babičkám a dědečkům a našim návštěvám.“

Následuje seznam těch jednadvaceti básniček, písniček a říkanek.

Bára neví, jestli má být na sebe hrdá, že byla tak chytré dítě, zdá se jí to také trochu smutné. Možná to byl pro tu malou holčičku způsob, jak si získat pozornost. Rodiče, kteří

na Karlově univerzitě vystudovali pedagogiku se specializací biologie, se snažili napěchovat malou hlavičku své dcery informacemi, které se jim zdály potřebné. Teď už by Bára většinu ptáků ani nepoznala. Během jejího dospívání, a dokonce i v dospělém věku jí otec často dával najevo své zklamání: „Bára dosáhla vrcholu své inteligence ve dvou letech.“

Teprve teď se tomu dokáže smát. Absurdnosti takové poznámky. Faktu, že znalost ptáků je viděna jako známka inteligence.

Bára přejíždí konečky prstů vystřižené obrázky sovy a sokola. Zajímavé je, že se jí pořád líbí dravci. V její pracovně jí koukají přes rameno dvě bílé imitace sovy. Často se jí zdají sny o orlech a sokolech, někdy s nimi létá.

Bizarní. Na seznamu poznaných ptáků žádný kos. Aha, tady je možné řešení naší hádanky. Vypadá její rodina spíš jako sokolí rodina? Sokol stěhovavý, to bude ono. Jenom nomádi se stěhují častěji než Bára. Jako sokol stěhovavý také rodina Janáčkových se rozmnožila po celém světě. Ona sama se ve svých pětadvaceti letech odstěhovala do Nizozemí, bratr Honza utekl v osmnácti se svojí holkou do Rakouska, jejich prastrýc emigroval na počátku komunismu do Brazílie, kde pak působil jako katolický kněz v Rio de Janeiru. Tam je také pochován.

Tak tohle je moje hnízdo, myslí si Bára, my jsme sokoli, ne kosi. Sokoli vychovávají svá mláďata úplně jinak. Mladí musí být rychle samostatní a vyletět z hnízda. A to je dobré, když se naučí létat, rodiče jim nebrání odletět. Mohla by to mít horší, třeba taková kukačka, ta nechá o svá mláďata pečovat jiné. To raději sokol.

TANGO

Párové tance vždycky zamítala. Nemohla se smířit s faktem, že vedení má muž. Pokaždé když se jí někdo zeptal, jestli tančí společenské tance, spustila ohnivý výklad jako zatvrzelá feministka, která promarnila nejlepší léta: „Já se absolutně nenechám vést! Nebudu se přizpůsobovat nějakému chlapovi a dělat, co chce on. A rozhodně ne, když ani nemá smysl pro rytmus.“

Teď se tomu musí smát, je ráda, že ji Bas přesvědčil, aby s ním tančila tango. On naštěstí hudební sluch má a rytmus držet umí. Argentinské tango je improvizální tanec ve dvojici a muž většinou vede, to ano.

U argentinského tanga jde hlavně o kontakt s partnerem, o spojení dvou lidí. Bára je fanatik ve spojeních. Kromě sexu a řeči teď má nový způsob, jak cítit spojení se svým partnerem.

Tango je pro ni víc než hobby, víc než zábava. Jako by se zase učila nový jazyk. Žádné předem domluvené kroky. Muž vede tak, že žena cítí, co by chtěl, a nechá se vést, protože někdy je krásné nechat se vést, odevzdat se někomu, komu důvěřuješ. Někdy je báječné nevědět, kam se jde. Někdy je vzrušující odevzdat své tělo, splynout s hudbou. Srdce stále směřují k sobě, jeho silná paže na jejích zádech. Paže, která ji objímá a drží. Druhá paže je spolu s tou její vztyčená jako pevný lodní stožár. Plout po tanečním parketu jako po moři, tváře se dotýkají, dlouhé nohy se synchronně pohybují, proplétají se kolem a mezi sebou. Tango je tanec lásky,

vášně, spojení. Proto je pro ni tak těžké, když Bas tančí s jinou ženou.

Když spolu byli poprvé tančit tango v „salónu“, jak se říká tanečním večerům, klepala se napětím a nejistotou. Cítila, jako by se na ni všichni dívali, a co je ještě horší, hodnotili ji. V jeho náruči s očima zavřenýma, tančící spolu podle tónů hudby z dávných dob, to ještě docela šlo. Pak nastal ten nevyhnutelný okamžik:

„Já jdu pro tu dámu tamhle naproti, pořád na mě kouká,“ omlouval se Bas. Bára už také věděla, co je „cabeceo“. Žena nepatrně kývne hlavou nebo hledá kontakt očima s mužem, se kterým chce tančit. Ten by ji pak měl požádat o tanec.

„Tak jo,“ odpověděla Bára, ale ve skutečnosti myslela: „Ne, zůstaň tady se mnou, já to nemůžu vidět!“

Nejradši by utekla. Bylo to, jako by jí byl nevěrný.

Bas s jinou ženou v náruči, líbající se s jinou v posteli, s jinou... V tomto měla úplně jasno. Kdyby se něco takového stalo, znamenalo by to konec jejich vztahu. Je to žárlivost? I ona má nárok na nějakou úchylku. Dobře ví, že je to hlavně ona sama, komu to nejvíc vadí. Žárlivost je vlastně obava druhého ztratit. Ale držet ho ničemu nepomůže. U Base rozhodně ne.

Bas má ohromnou potřebu volnosti, kterou nemusí vždyc-ky využít. S ním se musí zacházet jako s pískem. Chceš-li ho chytit, vysype se ti mezi prsty. Musíš držet dlaň otevřenou, zůstane ti ležet v jamce na dlani.

Bas je věrný jako pes, říká o sobě. Bára ale ví, že během svého minulého vztahu měl poměr s jinou. Matce svých dětí věrný byl, tomu Bára věří. Ale potom? Bas tvrdí, že člověk může být věrný jenom sám sobě, to Bára vyvracet nemůže. Vidí to ovšem také jako jednu z těch rádooby spirituálních moudrostí,

které lze použít na omluvu svého chování. Miloval ještě někoho jiného tolik jako matku svých dětí? Poté, co ho vyhnali z hnízda, zůstal několik let sám. Konec jejich vztahu nečekal, byl to pro něj šok. Musel se z toho pomalu vyhrabat nahoru. To udělal doslova: vylezl na Kilimandžáro. Pak začal tančit salsu a tango. Tam potkal svoji druhou partnerku.

Protivné je, že tato druhá bývalka pořád ještě tančí tango, tento svět je tak malý, že se pravidelně potkávají. Zatracená tango bývalka! Skoro dva roky Báru úplně ignorovala. Ona, jejíž jméno nesmí být vysloveno.

Bára měla vážně v plánu krotit svoji žárlivost a na to je tango dobrá příležitost. S bušícím srdcem a útěšnou myšlenkou *je to jenom tanec* sledovala, jak Bas tančí s jinou ženou. Jak ji drží v náruči, dotýkají se tvářemi, jak s ní pluje po tanečním parketu, jako by oni teď byli ta loď.

Někdy tančí Bas s bývalkou. Z toho se jí dělá skoro nevoľno, protože ví, že to tak dělali léta... že „to“ taky spolu dělali léta... hlavně tato myšlenka je k zbláznění. Bára Basovi pořád neodpustila, že s touto bývalkou tančil dokonce i poté, co spolu oni dva začali chodit. Tak to být nemělo, měl tancovat jenom s Bárou, jenom s ní se milovat na tanečním parketu, jenom s ní směl být loď. Ta, jejíž jméno nesmí být vysloveno, byla pirátka, zkoušela ho dobýt zpátky a jemu se to zřejmě líbilo. Nutně musel krmit své ego dvěma ženami. Jeho ego, zanedbaný vlčák, který nikdy neměl dost, protože ho on sám nedokázal nasytit.

Bas má v sobě také malého chlapečka, Basíka. Basík se bojí ve výtahu a taky potmě. Bojí se být zavřený ve všech možných smyslech tohoto slova. Někdy se v noci probudí leknutím a neví, kde je. „Já chci ven!“ křičí a Bára musí rychle

rozsvítit a konejšit ho. Říct, že vždycky může ven, ven ze dveří, z domu, ze vztahu.

Tohle se Báře také často stává, jenomže ona to mívá ráno, když se vzbudí. Neví, kde je a ve které fázi života se zrovna nachází. Je pořád ještě se Stefanem? Nebo je to Dick, který leží vedle ní? Jenom aby to nebyl ten blbec Henk.

Ideální pár, tihle dva. Ona má strach z opuštění a on z vazby. Bára cítí potřebu léčit jeho a své bolesti, pokud by to ještě šlo. Je zrozená k tomu, aby se poutala k lidem, které má ráda. Miluje tak intenzivně, že ji to vysiluje. Že ji to bolí, když ten druhý nemiluje ji, anebo ne tak moc jako ona jeho. Bez lásky nemá právo k životu. To je hluboko zakořeněné přesvědčení a problém je v tom, že to musí být láska nějakého muže. Miluje své děti, rodiče, kamarády, a dokonce svého kocoura. To není těžké, tahle láska tady prostě je sama od sebe. Bezpodmínečná.

V případě kocoura je to naprosto zřetelné. Jenom lidé, kteří neočekávají nic na oplátku, mají kočky. Mojo, černo-bílý kocour jako z reklam na kočičí krmení značky Felix, přijde domů, jen když má hlad anebo když mu počasí nedovolí spát pod rododendronem, na sousedově autě nebo zahradním lehátku. Mojo, svobodný, nezávislý sameček, kterému připadá naprosto samozřejmé, že se o něj Bára stará.

To by si Bas tak mohl zkusit, nepřijít v noci domů!

Bas je muž, *jang* energie, pozitivně nabitý elektron, který ji přitahuje, protože ona je žena *jin* s negativním nábojem. Všechno v přírodě směřuje k rovnováze. Proto se touží s ním spojit, aby nastala harmonie. Aby mohla vybit napětí a vznášet se úplně volně jako neutrální atom bez váhy, bez zátěže. Sama být nechce. Není jako helium, opuštěný atom. Je spíš

jako fosfor, stále hledá spojení. Vždy připravena se vznítit. V ohni a plamenech tu stojí a nevidí, že může zapálit a zničit všechno kolem sebe.

V LESE

Tady pod velkým modřínem na polštáři z mechu to bude perfektní místo.

Bára sundá batoh, položí na zem deku, zuje si boty a několikrát se zhluboka nadechne. To je klid! A ten prostor!

Doma na zahradě, mezi jinými domy se někdy cítí stísněně. Zahrady, zvláště ty patřící k řadovým domkům, jsou v Nizozemí velké jako krabice od bot. Někteří lidé mají pak navíc na zahradách různé přístřešky a plachty. Krabice od bot s víky. A ten rámus!

Má-li teď být Bára většinu dní sama doma, tak ať má aspoň klid. Dnes se soused rozhodl, že bude pracovat na zahradě. Dvojčata od sousedů na druhé straně se už hodinu hádají. Z nedostatku slovní zásoby (klukům jsou teprve tři roky) si vyjasňují svá stanoviska mlácením toho druhého po hlavě lopatičkou na písek. Pravý čas na to, jít do lesa, rozhodla se Bára. Naštěstí je Veluwe, největší nizozemská zalesněná oblast, hodně blízko.

Nazula si tedy boty a deset minut poté stojí na svém oblíbeném místě.

Vdechuje vůni jehličí a pryskyřice. V dálce řehtají divocí koně. Zem pod ní je měkká. Její tělo se na té zelené matraci z mechu pomalu uvolňuje. Dívá se nahoru na větve modřínu poseté šiškami a plné malých ptáčků, kteří začali opět

švitořit, když teď Bára leží klidně. Přemýšlí o tom, jestli je „normální“ a jestli by chtěla být „normální“. Jestli zná někoho v okruhu svých známých, kdo je „normální“. Její potřeba mít kolem sebe klid je bezpochyby součástí její vysoké citlivosti. Teprve v sedmačtyřiceti se na internetu náhodou dopátrala, že má hodně vlastností, kterými se vyznačují lidé s vysokou citlivostí neboli HSP (*high sensitive person*). Tak nakonec přece jenom nějaká nálepka!

Na jednu stranu byla ráda, že není sama, komu šíleně vadí cedulky na rubu triček, kalhot a podprsenek. Že existuje víc lidí, kteří musejí nůžkami na nehty všechny cedulky odstříhnout a pak ještě zbylé nitky zcela beze zbytku odstranit. Báře jinak hrozí, že po několika hodinách nošení takového kousku prádla s cedulkou naprosto zešílí, jak ji bude škrábat, a bude ho ze sebe muset svléknout, ať už je kdekoli. Uklidnilo ji, když se dočetla, že je víc takových lidí, kteří neradi chodí na zalidněné trhy, cítí se nesví v dlouhé frontě u pokladny a do obchodů chodí nejraději ve všední den dopoledne, když tam není skoro nikdo. To je báječné, stejně tak jako prázdné restaurace.

Když si jdou Bas a Bára někam sednout, ona vybírá místo, kde není moc lidí.

„Tady není ani noha, to je přece nudné,“ tvrdí Bas.

„My jsme tady a my nudní nejsme, ne?“ namítá Bára.

„Máš ty vůbec ráda lidi?“ zeptal se jí jednou.

„Jo, ale ne, když je jich hodně najednou.“

Báře dalo hodně práce naučit se trochu se uzavřít a soustředit se na věci a lidi, kterým chce věnovat pozornost. Bas registruje všechno kolem sebe. A nejen to, také si o tom hned něco myslí.

„Vidělas ho?“

„Koho?“

„Toho chlapa! Ten měl tak křivou hubu! A ty boty... to není možný?!“

„Je. To vidíš, ne?“

„Neříkej, že ti to připadá normální!“

„Sorry, miláčku, ale mně nepřípadá vůbec nic. Viděla jsem nějakého chlapa, nic víc. Kdybych měla sledovat, jak kdo vypadá, co má na sobě, a ještě si o tom něco myslet, tak jsem každý večer urvaná jako pes.“

Vadí jí, že Bas se vším a každým tak zabývá. Nejen proto, že pak nevěnuje pozornost sobě ani jí. Uvědomuje si, že takových lidí je hodně a stejným způsobem pozorují a hodnotí ji. Cítí to. Někdy je jí to úplně jedno. Jindy ji ale dost obtěžuje, když na ni lidé koukají. Vnímá všechna gesta a slyší, co lidé říkají. Jsou situace, kdy je její ochranná blána slabounká. Jako tenkrát, poprvé na tango salónu.

Ty pohledy, co ji pálily v zádech. Oči, které se dívaly, jaké má na sobě šaty. Jako by se snažily prohlédnout i pod oblečení, jestli má na sobě stahující prádlo, anebo je opravdu tak štíhlá. Ukazováčky, které směřovaly jejím směrem, hlasy, které šeptaly: „To je ta jeho nová přítelkyně. Začátečnice, zrovna začíná s tangem. To je vidět! Jo, nějaká Ruska nebo Polka, tak něco... v každém případě východní Evropa. Vidělas ty boty? To snad není možné!“

„Ale je, ty krávo! To vidíš, ne?!“ chtěla by Bára zakřičet. Nejradši by k těm dámám poblíž tanečního parketu rovnou nakráčela a bez servítků se s nimi pohádala. To ovšem nešlo, takzvaně je nemohla slyšet, a už vůbec to nemohla dokázat. Díky své vysoké senzitivitě to ale bohužel cítila, viděla a slyšela. Zkazilo jí to celý večer. Bas tvrdil, že si to vymyslela

nebo si věci špatně vykládá, on nic neslyšel. Jemu nic nevádí. Lidí, kteří pomlouvají, těch si nemáš všimnout. Jemu se to radí!

Bára musí chránit svoji holčičku, Barunku. Na tanečním parketu jsou všechny rentgenové oči namířeny na ni: hezkou tančící ženu, která skrývá pod šaty svá povislá prsa a pod těmi prsy schovává křehké srdíčko malé holčičky.

Barunka tancovala vždycky nejraději, když byla sama a nikdo se nedíval. Chodila do lesa, aby se cítila volná. Když ještě bydlela v jižních Čechách, chodila do lesa za domem, sedávala u potoka anebo ležla na strom. Tam dokázala sedět celé hodiny. Sama, ale ne osamělá. V tom tichu, v tom prostoru mohla být sama sebou. Les ji přijímal bezpodmínečně. Strom se nedívá, jaké máš na sobě boty, když na něj lezeš. Potoku je úplně jedno, jak máš udělané vlasy. A ptáci, ti vidí jen malou holčičku. Neříkají si: „Viděls ji s tou křivou hubou?“

TAKOVÝ ŠŤASTNÝ PÁR

Dva lidé na dvou stejných kolech. Dvě žluto-modrá kola na sebe prozrazují, že majitelem jsou Nizozemské železniční dráhy. On a ona, možná pár, sesedají z kol. Dohadují se, kde by bylo nejlepší je zaparkovat. Takže opřená o strom, dobře. A potom?

Chťejí si zaplavat. Kde ale bude nejlépe vlézt do vody? Je voda čistá? Je studená? Hluboká? A ti lidé tady kolem, dá se jim věřit? Podezíravě tékají očima po okolí. Ta kola tu opravdu nemohou jen tak nechat. Problém. Bude se řešit.

Muž dostane za úkol hlídat kola, zatímco žena jde prozkoumat aktuální stav vody. On využije příležitosti, aby si